

... Zaradi sramu in od sramu, ker nas je sram, gledamo  
stran in vas nagovarjamo,  
da tako storite tudi ve –

## Threnos (for the Throat) / Threnos (za grlo)

za vokalne soliste in zvočno obdelavo

svetovna praizvedba



## 1 DEJANJE

### MALICA V GARDEROBI

*Delavci v odmoru med delom malicajo in pijejo kavo.*

*Na majhni televiziji se odvija neka zabavna oddaja, ki je nihče ne gleda.*

*Nekateri zaključujejo z delom in odhajajo, nekateri prihajajo – menjava izmene.*

C: Je odšel?

A: Ali obstaja še kje kakšno tako smešno in obenem tako pomilovanja vredno, nesrečno bitje, ki niti sebe ne obvladuje, pa vendar hoče gospodariti vsemu vesolju in ga upravljati?

B: Bik, žrebec in petelin so postali vol, konjski skopljenec in kopun. Kaj bi z močjo? Z moško potenco? To moč moški dovoljuje le samemu sebi. Sam pa si okoli sebe želi le krotkih in poslušnih.

A: To je človeško suženjstvo.

B: Ja, tu smo samo kot podaljšek udomačenih živali. Ja, udomačene živali.

A: Kontrolirajo nas, kdaj lahko seksamo in kdaj ne. Nadzirajo naše razmnoževanje, kot bi bile živali. Kontrolirajo naš razplod – kot pri živalih.

C: Koliko je star tvoj sin?

B: Šest in pol. Let.

C: In kako vama gre?

B: Brez staršev res ne bi šlo. Najini urniki so nemogoči, da bi lahko vozila otroke v šolo in še na šport.

A: Surovi so do nas.

C: In drugi sin?

B: Štiri. Pogosto je bolan.

A: Najprej se z nami spoprijateljijo, nato nas kontrolirajo. Za delo. In razplod.

B: Odkar je v šoli.

C: Joj, ne morem se znebiti te roza barve z rok. To označevanje, žigosanje ...

D: Tudi sužnje so žigosali. A veste, da so sužnje zaradi razpoznavnosti označevali z vžiganjem znamenj? Vsak novi lastnik je imel svojo kombinacijo črk, zato so bili njihovi obrazi prekriti s črkami.

Otrok: Zakaj je notri temno?

*C pojasnjuje svojemu sinu, ki je pravkar prišel iz*

*šole: To delo se opravlja v temi, da ne bi vznemirjalo piščancev. To sicer le deloma deluje, vendar vseeno pomaga. Če svetloba slučajno prodre v visečo kletko, piščanci podivjajo. Takrat se delavci, ki jim pravimo obešalci, jezijo na tistega, ki je odprl vrata in v notranjost spustil svetlobo. Ne samo, da luč vznemirja piščance, lahko se zgodi, da jih nekaj v strahu skoči s tekočega traku in v trenutku lahko naokoli po prostoru teka nekaj tisoč ptic. Potem bi morali obešalci preživeti odmor za malico v lovljenju piščancev. In to bi jih zelo razjezilo – saj si lahko predstavljaš.*

Otrok: Torej, če imate svetlobo, potem nimate odmora za kavo?

C: Si lahko predstavljaš, kako je videti, če povsod naokoli dirja kakih dva tisoč paničnih, zmešanih, prestrašenih in bojevitih piščancev?

Otrok: To bi bil res nered, ja. Mami, lulat moram.

B: Veliko je doma zaradi bolezní. Veliko mu beremo pravljice. Zadnji teden je imel temperaturo. Takrat veliko spi. Takrat je tako krotek. Tako rada ga gledam, ko spi kot jagnje.

E *šepeta* F: Še nikoli nisem videla človeške glave, ki bi bila tako podobna opičji, kot jo ima ta S. Usta ima kot orangutan. Deluje tako zaostalo.

F: Baje se komajda zna podpisati.

E: Ma daj, no!

C: In kako sta vidva? Je kaj boljše?

B: Je.

C: Dobro, da je nehal piti.

B: Ja. Če bo le ostalo tako. Včasih si vstopil v stanovanje in je smrdelo po cigaretah in alkoholu. Zdaj je boljše. Včasih je res bil divjak.

C: Ja?

B: Pretepal me je kot žival.

G: Kdaj bo plača? Spet zamuja. In ne smemo mu ničesar reči.

H: Ne. Takoj dobiš odpoved. Zunaj na delo čaka deset drugih. Naj bomo vedno samo krotke kot ovce?

G: Ta jud je res prava podgana.

*Mimo gre N.*

E: Hej, kako si, miška?

N: Kako ste bili kaj danes?

E: Letelo je 182–186 na minuto.

H: Koliko časa si bil notri?

G: Več kot dve uri ubijanja nonstop.

N: V tem prostoru je danes tako vroče, po mojem je več kot 37 stopinj.

*(akcija: N si natika svoj plastični predpasnik, da pokrije vse telo pred brizganjem krvi in vroče vode, ki vzdržuje rezilo naprave za ubijanje čisto, in pere tla. Natakne si jekleno rokavico in vzame nož. Zelo oster. Mora biti oster.)*

M: Ja. Ta hala zadnje čase po mojem vedno ohranja 100-% vlažnost.

N: Para je v zraku, kot nekakšna meglica.

P: Grem.

A: Imaš prevoz?

P: Avtobus.

O: Bi malo pijače?

P: Daj. Popolnoma sem izključila vsa čustva in se spremenila v zombija.

O: Koliko?

R: To noč 80.000.

*(Oddaljeno se Z nekaj razjezi, treska z vrati železne garderobne omarice.)*

B: ... Ponoči, ko vsi spijo v svojih posteljah ... Z mano mora biti nekaj narobe. Na sebi imam vonj po smrti ... Slišim motorje, ki poganjajo stroje. Tako glasno je, da bi

lahko kričala in se ne bi slišala. Slišim čivkanje piščancev, obešenih v sosednji sobi, in ropotajoč zvok kovinskih sklepov.

C: Plačati moraš račune. Pa jesti morate.

B: Kri je povsod, pod strojem, na mojem obrazu, na vratu, po rokah, po predpasniku.

Potopljen sem v tej krvi. Včasih izpiram strdke te krvi, ne da bi pri tem sploh odtrgala svoj pogled s traku, da ne bi prišlo do enega samega spodrsnjaja. Da bom ja vse ujela.

C: Z nikomer se ne moreš pogovarjati o tem. Fantje v službi bi mislili, da si

mehka. Družina in prijatelji tega nočejo slišati. Neprijetno jim je. Nekateri sploh ne bi več govorili z mano, če bi vedeli, s čim se preživljam. Morilci smo.

B: Za vse mi je vseeno. Skrbi me zame. In samo še širše odpiram vrata vsem tem slabim občutkom.

C: Ljudje mislijo, da smo tukaj vsi nasilneži in kriminalci. Da se samo taki prijavljamo za to delo. Da ne moreš imeti vesti in hkrati celo noč ubijati živa bitja. Drugi nimajo v glavah stalne slike groznih smrti. Tega, kar mi ves čas gledamo, še videli niso. In nočejo videti. Niti ne želijo nič slišati o tem.

R: Jaz se počutim izolirano od družbe, in ne kot njen del. Osamljeno. Sem drugačna od večine ljudi?

A: In vprašanje, o katerem sploh nihče ne razmišlja – tudi tisti, ki se bojujejo za pravice živali, – je učinek na um nas ljudi, ki opravljamo ta dejanski zakol. Stroj za ubijanje nikoli ne more prerezati grla vsake živali, ki gre mimo po traku, še posebej ne tistih, ki jih omamljanje ni zadelo. Torej smo zato tu mi, morilci, ki lovimo bežeče živali, da jih živih ne razžaga. Začenjam čutiti gnus do sebe. Za vse, kar počnem. Sram me je priznati drugim, kaj počnem ponoči, ko oni spijo v svojih posteljah. Da sem morilka. Serijska morilka.

R: Svoj um iz obupa kar pošljem nekam. Nekam drugam, samo da ne končam tako kot nekateri fantje. Tisti, ki izgubijo um. Kot oni fant, ki se je naenkrat začel metati na kolena in prositi boga odpuščanja. Ali pa oni, ki je končal v umobolnici, ker so ga v vsakih sanjah čakale kokoši.

B: Moj um se je utopil v vseh tistih stotinah litrov krvi.

P: Je bil danes spet športni dan?

T: Haha. Da. Prijel sem piščanca in ga držal v dlani ene roke.

P: Kdo je bil tarča?

T: S. Ona majmunska faca.

P: Že spet? O, jesus.

T: Nato sem s pestjo druge roke udaril piščanca v tisti del hrbta – tik pod mestom, kjer so krilca pripeta na hrbtenico. Sranje je špricnilo čez sobo, približno 4–5 metrov daleč.

P: In kri?

T: Iz kljuna in iz rektuma.

P: In danes ste se šli kar brez drobovja?

T: No. Samo eno šprico črevesja sem naredil danes.

K: In ta nova? Je nova že 'krščena'?

M: Ja, je.

K: Na klasičen način?

M: Da, piščancu sem odtrgal glavo in ji žival vrgel za

hrbet. Piščanec je planil navzgor in se ji tako silovito zaletaval v meča, da ga je odbijalo od njih.

K: Pa ga je videla?

M: Seveda! Brezglava ptica je bila super poskočna in kri je fino škropila.

K: In? In ona? Se je zgrozila?

M: Seveda. Popolnoma. Bilo je zabavno. Ne morem vam razložiti, kako sem se počutil.

O: To dobro pove, kako nizko se ljudje lahko spustite. A še hujše je dejstvo, da s tem lahko živite.

B: Nehali so vsaj z metanjem dihurjev in oposumov na tekoče trakove.

O: In kač, podgan in zajcev.

B: Ojoj, ja, tistih zajcev iz silosov, ki zrastejo v nenormalno velike. To je bilo strašljivo.

O: Čudim se, koliko tega so počeli, samo da bi nas strašili.

Ž: Po mojem ne obstaja neka taka prirojena zlobnost. Če samo ostaneš tukaj dovolj dolgo, začneš spadati med zlobne. Tudi mene je sčasoma naredilo zlobnega, čeprav sem se sprva še upiral.

O: Veliko ljudi se temu ne upira.

Ž: Ja, nekateri začnejo najprej delati to z živalmi in končajo tako, da to počnejo tudi ljudem.

K: No, in kaj ste ji potem rekli?

M: Rekli smo ji: Navadi se. Vseeno je to samo hec.

Ž: Jaz se že ne morem navaditi. Ne bom se navadila. Že samo delo, ki ga je treba opraviti, je dovolj grozno. Že to je samo po sebi grozno. Toda te majhne "igrice" ... Jaz sicer potrebujem službo, a piščancev ne kupujem več. To je moja oblika protesta, čeprav tihega, ki ga poznam samo jaz. Preprosto sem nehala jesti piščance.

Ž: No, kaj pa inšpektorji?

O: Inšpekcijski pregledi so skoraj nesmiselni. Izvedeni so tako, da lahko podjetje reče, da so opravili pregled. S temi kamerami da gledajo pri tej slabi svetlobi? Tam ja ne vidijo ničesar! In tudi če bi posvetili, ne smejo tam z lučjo stati dovolj dolgo, da bi sploh kaj videli, kvečjemu nekaj sekund.

Otrok (*medtem ko prihaja s stranišča*): Ali piščance zelo boli, ko imajo odrezano glavo?

O: Tudi ko imajo prerezano hrbtenjačo in odsekano glavo, še naprej doživljajo celoten spekter bolečine.

Otrok: Kako se pa pogovarjate, ko je tako glasno?

O: Pogovarjamo se z ročnimi signali.

Otrok: Ampak ... ko piščanec v telesu nima več krvi, ga več ne boli, ne?

*Zatuli sirena, znak za konec odmora.*

## 2 DEJANJE

### THRENOS (za grlo)

besedilo Dora Malech

prepesnitev v slovenščino Ifigenija Simonović

#### I. LITANIJA

Skušamo ponoviti obljubo, ki nam je bila posredovana, a pozabljena—

Prepoznavamo in upoštevamo tisto, kar priteče in s črnilom napoji zemljo in obarva odtok—

Takrat pravimo, da vas vidimo take, kakršne ste bile, in pravimo, da vas vidimo take, kakršne ste, kakor če bi naše oči lahko sledile vašemu toku proti temi—

In pravimo, da vas vidimo take, kakršne ste bile, in pravimo, da vas vidimo take, kakršne ste, kakor če bi visele v prijazni brezmejnosti in tako in tako—

Narišemo drevo arterij—

Kri izčrpamo iz telesnih dreves—

Narišemo vas viseče visoko nad nami in daleč izven dosega rok—

Rišemo in govorimo in oblikujemo vas vedno kakor sebe po svojih merah—

Rišemo vas obešene na nekakšnem udu, in zato je zato tisto, kar mislimo, da je pod nami, pravzaprav nad nami—

Obraze obrnemo proti tistemu, kar pada na nas kot dež, v dobrem in slabem, ki je vedno drugje in vodi drugam in je oddaljeno in vsakič vodi stran—

*in vsakič je oddaljeno in vsakič  
vodi stran*

\*

Ko vidimo rečni zavoj, prisegamo, da vidimo morje—

Tista kri, ki ne more steči v glavo, ki visi navzdol, začne popravljati režo, ki jo je naredilo slepo rezilo—

In vztrajamo pri tem, da kri vztraja pri vztrajanju, in delimo kri, ki vztraja, vztraja v srčnem krču in sprostitvi in se stiska kot pest—

In da kri v ustju vsake reke samo sebe izprazni same sebe—

In poleg tega zadnji dih še pripeva toku in mu še sledi, medtem ko poje ostanositanostinato—

Zaradi sramu in od sramu, ker nas je sram, gledamo stran in vas nagovarjamo, da tako storite tudi ve—

Prosimo vas, da spremenite smer pogleda in mu potem sledite, da bi prepoznale in upoštevale tisto, kar priteče in s črnilom napoji zemljo in spet obarva odtok—

*zaradi sramu in od sramu, ker  
nas je sram*

\*

Zapremo oči, popolnoma in vedno, in si predstavljamo, da si vas predstavljamo—

Kakor če bi zaradi vas svetloba na naših obrazih vekam podarila rdeče tančice, ki jih nosimo zato, da vas vidimo bolj ali manj ali bolj—

Sledimo vašemu telesu in tistemu, kar vaše telo hoče, zato da bi obvladali svoje lastne poti in hotenja in poteptali prazne poglede, ki jih nakazujejo usta, vsakič, ko se odprejo—

Pogled, ki pride iz goltanca in iz nosnic in iz zadaha žgoče notranjosti—

Hrepenenje po tem, da bi strgali kožo s sebe, a ne tako, da bi bili brez kože, kakor če bi strgali žalno obleko s telesa, a bi zastali, preden bi se poparili—

Kakor če bi bili ta vrstica, ta žaluzija, to telo najboljše, kar je možno: Sledi, sebi. Sledi, sebi. Sem. Sledim. Sledim sebi. Sem (sledéča) sebi—

Če naj bi sledili spraševanju, da bi našli drugačen

način izgovora, ali bi potem še trdili, da smo vam sledili po tako imenovanem vpoklicu—

Povejte, če bi vas prijeli za jezik, da bi glasneje kričali, ko bi v nas zaslutili pritajen izraz obžalovanja—

*ozremo se kvišku, zapremo oči,  
pogledamo od blizu  
kakor se spet v zapletu jezika v  
tebi zapletejo pomeni*

Obljuba nabrekne kot tur, nabrekel od vsega, kar je sledilo—

Brezzoba dlesen obljublja lakoto kljub zaprekam, ki bi jo zlomile—

Obljuba metastaze je pod vprašajem, ko plačane roke tipajo drugje—

Ko obljuba zazna dišavo, vonj, smrad, vsemu sledi in se povalja v vsem—

Nabrekla zaobljuba vrže svojo težo na vsaka odprta vrata—

Prisega si zaluča svoj glas v lastni obraz, ki odseva v mentalni mlakuži drugega drugega—

Poroštvo zavzdihne in se odsotno popraska po vratu in spraska površino svoje lastne odsotnosti—

Povezanost se ne trudi več zdrgniti črnih polmesecev izza nohtov—

Sledi toku krvi, da preliva svoje strupe v organe in v tiste konice, ki nikoli ne bojo vedele, kako je bilo ob prvem prisilnem prodoru—

Sledi, zato da se koščki kosti brez odkruškov ne morejo preplesti nazaj v celoto in se zato spet in spet nalamljajo v tisti prvi zlom—

Prodira skozi, brez zapore, medtem ko liže šive, da se odprejo, ko vrže pesek v oko, kakor če naj bi nastal slep biser iz celostnega zloma—

Prodira naprej in naprej v dvorani skrivenčenih ogledal, kjer konec zgodbe obvisi na svojih lastnih

zadnjih besedah—

Ne morem več obljubljeti, reče obljuba, ko se razbremeni sama sebe in odteče po temni cevi—

Poskuša izrezati tur, zareže vanj in izžame odločitev, da bo upočasnila kapljanje gnoja—

Pritisne na oteklino in ta uplahne sčasoma, a pritiska in pritiska in pritiska na drugo oteklino in ta izbruhne—

Obljuba pronica v spanec, obljuba se skuša imeti za prazno, kar naprej hlipa kakor odprta rana—

*Hlipa kakor odprta rana kar  
naprej*

Kar naprej maši ključavnico, se zgošča v padajoč občutek, znaki dihov, kakor ob nasilnem vdoru, straža spi in sanja—

O izgubljeni priložnosti, o drugačni, brezživljenjski, drugačni laži, pogled brez očesa sledi tesnemu padcu skozi ključavnico—

Lačno obleganja in nabito polno zavetišče takorekoč med obstankom ali morsko boleznijo v takorekoč podpalubju—

Klic po lažni beli zastavi drugačnega reda, ki plapolata kot ščit zaupanja, ki upa zaboje imenovati zibelka—

in bok premišljenosti—

in koleno védenja—

in opeklina iskanja—

in primež ozdravitve—

in rezilo blagoslova—

in brizg vodstva—

in vrat razveljavitve—

in madež utehe—

in rez kompasa—

in konec poskušanja—

in sled sledênja—

in šop pripovedovanja—

in objem udarca—

in oblika prvega koraka—

in pozabljena mesenost—

in popoln neuspeh—



in rešitelji vtičnic—  
in omamna nenadnost—  
in serviranje sistemov—  
in grabljenje povodca—  
in umirjen pritisk—  
in minljiva daljnovidnost—  
in glava posestva—  
in toplina pristana—  
in strah pred bogastvom—  
in zaukazana jeza—  
in vitalno nasilje—  
in sveta lakota—  
in kraljevska zapuščenost—  
in zrušeno srečanje—  
in varnost pred bolečino—  
in sveto nabrekanje—  
in peklenska zapoved—  
in spuščene veke—  
in zagrnjene zavese—  
in zadržane besede—  
in pusto bogoslužje—  
in mazanje s pljunkom—  
in želja po topli sapi—  
in razpokana koža—  
in izbrano brezno—  
in padli temelji—  
in prizadejano dušenje—  
in varovanje soteske—  
in drezanje v znanje—  
in okrnjena izkušnja—  
in kotenje mešetarjenja—  
in razbitje avtorja—  
in pokornost mišic—  
in očiščevanje panike—  
in opravičevanje pred odhodom—  
in ljubitelj mrzlice—  
in nežen drget—  
in nestrpni okruški—  
in neškodljiv srčni utrip—  
in nedolžna svetloba—  
in izgovorjena potlačenost—  
in enakomeren krvni obtok—  
in prekinjen študij—  
in odvijajoče se mišljenje—

in nezavezujoča zaobljuba—  
in zvok je zadet  
čeprav se goltanec lesketa, ko posluša—  
in mokra usta lovijo sapo  
in mokra roka kupuje  
medtem ko laž odgovarja  
da je kri balzam  
za telo in telo  
je neobteženo ob svojem koncu

## II. PREMISLEK

*ko se razlije še naslednji  
jok  
zapremo oči, gledamo od blizu,  
zapremo oči  
pred hrepenenjem, da bi slekli  
kožo  
kri je  
telo je  
obraze obrnemo proti  
nečemu, kar pada kot dež*

## III. VZDRŽNOST

—poglej nazaj in vprašaj, katera plovila so razpadla,  
spuščena vrvi, poteg, klic v soglasju  
zavit v odmev, kjer smo našli svoje prepričanje, v  
vaših poslanicah reda—

## IV. RAZČIŠČEVANJE

vse, kar odvzamemo  
je vaš vi  
vse mi vse vzamem  
vse od vas  
nič novega  
znotraj vas  
  
vsekar znamo  
početi z vami

je jemanje  
vas vam  
vsi smo znali vzeti  
iz vas

## V. ZAKLINJANJE

Vena se razpre v glasu

## VI. OBŽALOVANJE

Izdolbla sem zrak, da sem naredila dva vhoda  
Vsak tečaj je nosil ime nekoga, ki sem ga poznala  
Razklala sem ustnice pokopanih ladij

Nisem jih zaznamovala in jih zapustila  
Pomešala sem slike iz rdečega prahu  
Potem sem vsaki obliki ukazala, naj oprosti

V letih odhajanja sem očistila pot

Da je peljala nazaj v dani čas

Raztegnila sem se kakor vrv

Začutila sem umirjen dih z obeh koncev  
To, kar je šlo skozme, mi je bilo zavezano  
Izrezala sem del brez ust  
Plod je bil osvetljen z žarko besedo  
Vsako vprašanje je imelo pepelnat odgovor

Drobovje je pripovedovalo o času

Čas je pripovedoval svoje zgodbe  
Trenutki mi niso bili namenjeni

Spala sem spanje prepričanega

Noč se mi je zarezala v kožo

Popis delov, ki so bili še moji  
Starejši sklepi so bili zlepljeni z rdečo rjo  
Prosila sem, da bi se razprli  
Prosila sem za potrditev  
Vsak odgovor je bil izvit iz bolečine

Mreža, spuščena pred sončnim zahodom  
Udi povezani do skrajnosti zakonu zadoščeno  
Koža se je sama zašila ob zaostreni besedi

Tolažba zadnje besede  
Presajena na nebo odprto oko

Na ogled in dvignjen ob vsakem začetku

In povoj se je odvil, ko sem hodila ritensko

Sonce je poslalo znak z zaostrenega roba

Zastava je bila prepuščena vetru  
Nacufana do zadnjega vlakna o s t r a  
črta  
Kamen položen na kamen na majajočem se kamnu

Sporočilo zataknjeno pod jezik  
Vsi so krvaveli skupaj vsi izkpraveli v enega  
izkpraveli v eno  
Dih je zavezan svojemu izvoru

In povoj se je odvil, ko sem hodila ritensko  
Sonce je poslalo znak z zaostrenega roba  
Nepovezana rana je jokala preko vsake tolažbe

Dan se je obrnil proti svoji sredini  
Izravnaval je nočne tresljaje noč me je dala  
Nož, vrat, spet dan

Dan se je obrnil navzven  
Vzela sem si medčasje vzelo mi je oči oči so  
me izdale  
Vsaka nič je ponujala svoj vrat  
In povoj se je odvil, ko sem hodila ritensko  
Sonce je poslalo znak z zaostrenega rob  
Nepovezana rana je jokala preko vsake tolažbe  
Usta so blažila ureznino, iz katere je tekkel nektar



Razpuščena podveza, izgubljena resnica

Puhla pravila, napačna izbira

Ohlapen prijem in zadirčen ukaz

Izgubljen povod na pohodu

Slediti robovom brez centra

Vse izdolbeno do prisege

Vse predano zraku

Vódeno na rob

Puščati kri praznini

\* \* \*

Stara nuja se pojavi, potlači sedanjost

Vsak vpoklican potok pozabi, da je sanjal o drugem koncu

Noben, še šibkejši tok ne more uiti prejšnjemu pritisku

Ozki prehodi si izprosijo široka obzorja

Nova zaobljuba se odtrga od svojega sidra

Zadnji člen se raztrga pod pritiskom

In vsak jezik draži svoj temen tumor

In naslednja žila se razupre v glasu

## VII. UMIK

razcufaj šiv

razbij kamen

razbij prijem

razbij pogled

razbij staro strukturo

uglej sonce

poberi kosti

sprejmi okus

sprejmi čakanje

sprejmi zadnje breme

pretežkaj uro

nosi težo časa

poravnaj izžgano

poravnaj zdrobljeno

poravnaj izbrisano

poravnaj izrinjeno

prepoznaj razpoko

med očmi

med živčevjem

med mislimi

med guganjem in umiritvijo

obdelajmo zemljo

obrnimo se

dvignimo se

upognimo se

ozdravimo

raztopimo se v sladkejši mozek

raztresi prst

napolni luknjo

napolni usta

zapolni lino

napolni prostor

zapolni prazno priložnost

zaši ud

naredi most

naredi cesto

naredi pot

naredi vrsto

zajemi zrak

naredi mino

naredi vrata

naredi, da bojo tečaji razstavljeni

ustavi padanje

izperi kozarec

izperi rano

izperi sobo

izperi madež

izperi odtise, nanešene čez odsev

*Označimo drugo pot*

*V vsako smrt*

*Razprimo roke*

*Za vedno mirno dihamo*

nariši zemljevid

drezni v blato

drezni v črepinje

drezni v praške

drezni v izgubo

drezni v udobje spečih korenin

reci, da je mimo

prekrij pot

prekrij znak

prekrij tebelo

prekrij kos zemlje

prekrij velikost in navodila

zaveži mrežo

povišaj vejo

povišaj oči

povišaj zvezde

povišaj dež

povišaj privolitev

povišaj padec

povišaj ceno

povišaj blago

povišaj do skrajnosti izgubljen razpon kril

poskusi se zagugati kot mi

izgubi dvigalo

izgubi vlečno moč

izgubi trnek

izgubi zanko

zlomi rob

izgubi škripec

izgubi zobec ladje

izgubi kavelj

prekinimo svoje obrate in se vrnimo na novo sestavljeni

*Označimo drugo pot*

*V vsako smrt*

*Razprimo roke*

*Za vedno mirno dihamo*

Avtor glasbe / idejna zasnova: Jacob Cooper  
Idejna zasnova / glasbeno vodstvo / režija: Karmina Šilec  
Besedila: Dora Malech  
Video: Young Joo Lee  
Scenografija: Dorian Šilec Petek  
Kostumi: Tina Bonča  
Luč: Andrej Hajdinjak  
Ton: Danilo Ženko  
Prevod besedila v slovenščino: Ifigenija Simonović

novoglasbeno gledališče Choregie  
Umetniško vodstvo: Karmina Šilec

Ana Babič, alt  
Mojca Borko, alt  
Neža Borkovič, sopran  
Jasmina Črnčič, sopran  
Simona Eder, sopran  
Eva Germ, alt  
Sintija Habjanič, sopran  
Barbara Juteršek, alt  
Mojca Kamnik, alt  
Eva Kurnik, sopran  
Alja Lačen, sopran  
Kaja Lekš, alt  
Biserka Petkovič, alt  
Ana Sandrin, sopran  
Katja Sevšek, sopran  
Ana Studen, sopran

Za sodelovanje se zahvaljujemo nepogrešljivim sodelavcem Lutkovnega gledališča Maribor: Katarina Klančnik Kocutar, Tanja Lužar, Marko Jakopanec, Lucijan Jošt, Branko Casermam, Grega Tanacek, Gašper Bohinec, Jure Avguštin, Miljenko Knezoci in drugi

Produkcija: Carmina Slovenica, 2017–2020  
V koprodukciji z Lutkovnim gledališčem Maribor



○○○○○○○○○○○  
carminaslovenica



THRENOS

